

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ ΑΝΡΥ ΡΕΝΙΕ

ΤΟ ΣΚΑΡΦΑΛΩΜΑ ΣΤΟ ΜΠΑΛΚΟΝΙ

ΤΑ λουτρά του Ρ. Ξαβιά τη γιορτιμιά του ζ. και της κ. ντ' Αρσενύ. Κατά κανόνα, δεν έλειψαω καθόλου να πίνω κανονικές σήσεις, το άνορθόγυνο όμως εκείνο μού Ξαβιά έμεσε την πό ευχάριστη έντιμια, με τη σπάνια λεπτότητα κι' ευγένεια, που τους διέκρινε σε κάθε τους κίνηση, ως και στο γέλιο τους άσπιη, κι' από κάτω παληό, περασμένο κι' άρχοντικό, που είχε όλη τους ή ευφάνεια. Ήτανε πολύ ευχάριστο να βλέπη κανείς τους δυό εκείνους ήλασμένους σιζήγους, της ίδιας σχεδόν ή ηλικίας, με τή κάτασπρα ευγενικά μαλλιά, να προσπαθούν πως να περιποιηθή περισσότερο ό ένας τόν άλλον, πως να προλάβη κάθε τόν επιθυμία... Ένοσηθε κανείς πως βασίλευε μεταξύ τους ή πιο τέλεια συμφωνία ηηλής, σκέπρους και άντιλήφρων για κάθε ζήτημα. Ή ζωή που τους ένωσε, δεν μπόρεσε και να τους χωρίση, και περνούσαν τή χρονιά, όλα και τόσο άνθηρα γεράματα τους με τόν πρόσχαρο χαμόγελο. Τόσο λοιπόν καλή έντιμια μού Ξαβιά ό κ. και ή κ. ντ' Αρσενύ, όσση, όταν τέλειαν τα λουτρά τους κι' έβγαζαν, έβιαστη πιά φίλοι έγκαθόνο και ύποσέθηρα με πραγματική ευχαρίστηση να περάσο τόν φθινόπωρο λίγες μέρες παντά τους, στο κτήμα τους τού Μλεάνου.

Ό κ. και ή κ. ντ' Αρσενύ λάτρειαν τόν έξοχό τους σπίτι. Δεν ήτανε κανέναν πύργος κι' ούτε περίωνα να βωύ έκει κάτω τόν έξωρετικό, έκτός από τόν θαυμάσιο όρθόνα, με τή Πυρηναία πέτρα στο βάθος. Απο τόν έξωστο τόν έβλεπε κανείς τήν άπείρατη έξοχή, γεμάτη άγρούς και κάμπος πρόσχαρος. Γύρω από τόν κτήμα έτρεχαν δροσερά ρυακία και λίγο παρούτερα φανότανε τόν γραφικό χωριό με τις κόκκινες χωριτωμένες στέγες των σπιτιών. Τό σπίτι ήταν ά πλό, αλλά της καλής καλής έποχής Λουδοβίκου 15ου, πλούσια χτισμένο, με κάθε άνεια.

Ό ντ' Αρσενύ τόν είχαν άγοράσει καμιά έικοσριά χρόνια πριν, από μια ήλασιωμένη δεσποινίδα ντ' Εσκαλιόνγκ, μαζή με τή παληά άρχοντικά έπιπλα και τή οικογενειακά της πορτραίτα. Όταν έβγαισα ένα όρανό απόγευμα τόν Όκτωβριο τόν Λαντουζέ (έτσι τόνεγαν τόν κτήμα), είδα πως ό ντ' Αρσενύ δεν μού ήταν τίς καμιά ύπερβολή. Τόν Λαντουζέ ήταν ένα θελκτικώτατο καταγάλνο, μακριά από κάθε όρθοβο, και κατάλαβα πού καλά γιατί τόν είχε διαλέξει τόν καλό άνδρόγυνο, για να περάση ήσυχά και ήρεμα εκεί τή γεράματα του. Τήν ίδια ευχάριστη έντιμια δοκίμασα, όταν με όδήγησαν στο δωμάτιό μου. Κάτω από τόν φαρδύ μπαλκόνι, που Ξαβιά τήν δυό μεγάλα παράθυρα, άπλωνόταν τόν πιο γοητευτικό τοπίο. Τή έπιπλα ήταν παληά, άρχοντικά και άνετα. Ή πολυθρόνες προδίδεταν για μια ευχάριστη άνάπαση και τόν κρεβάτια, χτισμένο μέσα στον τοίχο, ήταν άνετα, χωρίς ύπερβολικές και μάτρες πολυτέλειες. Στόν τοίχο ένα όρανό πορτραίτο γυναικός, με φορεμένα παληάς περασμένης έποχής, χωριτωμένα μέσα στο βαλόνι πλάσιο τόν. Ή γυναικά εκείνη διατηρούσε, μέσα από τόν βάθος των έτων, θελκτικό και πού ζοηδό πρόσωπο, μάτια όλοφωτα και στόμα γεμάτο ήλιόπαιθα, κομψή μίση και μαλλιά όλοφωρισμένα. Ένα δροσερό τριαντάφυλλο στόιζε τόν ατήθος της.

Όταν ήρθαν να ίδωίν μήπως μού Ξαβιά τίποτε, ό κ. και ή κ. ντ' Αρσενύ με βρήκαν μπροστά σέ κείνο τόν πορτραίτο. Δεν μπόρεσα να μίν έκαράσο τόν θαυμάσιο μου για τή χάρι και τήν όμορφιά τού Ένοου, που βέβαια θα τόν ζωγράφισε κάποτε πολύ καλός καλλιτέχνης της έποχής. Τότε ό κ. ντ' Αρσενύ έπτε, γυνοίνοντας προς τήν γυναικά του : —Δέν σού τέλεγα, Ακουαναντί. Όριστέ πού κι' ό αγαπητός μας Έξνος έρωτεύτηκε τήν όραία Ρόζα ντ' Εσκαλιόνγκ. Εύτυχός που δέν τόν χωρίζετε να ομαρφώση τόν μπαλκόνι, για να πών η την βηθ. Ό φίλος μας όμως δέν Ξερε τήν ιστορία της θελκτικής κυρίας και πρέπει να τόν τήν διηγηθώμε.

***

Όταν μιά στροβίλιαν τόν καφέ, στο μπαλκόνι, ό κ. ντ' Αρσενύ άρχισε τή διήγησή του :

Όταν ήρθαν να ίδωίν μήπως μού Ξαβιά τίποτε, ό κ. και ή κ. ντ' Αρσενύ με βρήκαν μπροστά σέ κείνο τόν πορτραίτο. Δεν μπόρεσα να μίν έκαράσο τόν θαυμάσιο μου για τή χάρι και τήν όμορφιά τού Ένοου, που βέβαια θα τόν ζωγράφισε κάποτε πολύ καλός καλλιτέχνης της έποχής. Τότε ό κ. ντ' Αρσενύ έπτε, γυνοίνοντας προς τήν γυναικά του : —Δέν σού τέλεγα, Ακουαναντί. Όριστέ πού κι' ό αγαπητός μας Έξνος έρωτεύτηκε τήν όραία Ρόζα ντ' Εσκαλιόνγκ. Εύτυχός που δέν τόν χωρίζετε να ομαρφώση τόν μπαλκόνι, για να πών η την βηθ. Ό φίλος μας όμως δέν Ξερε τήν ιστορία της θελκτικής κυρίας και πρέπει να τόν τήν διηγηθώμε.

***

Όταν μιά στροβίλιαν τόν καφέ, στο μπαλκόνι, ό κ. ντ' Αρσενύ άρχισε τή διήγησή του :

Όταν ήρθαν να ίδωίν μήπως μού Ξαβιά τίποτε, ό κ. και ή κ. ντ' Αρσενύ με βρήκαν μπροστά σέ κείνο τόν πορτραίτο. Δεν μπόρεσα να μίν έκαράσο τόν θαυμάσιο μου για τή χάρι και τήν όμορφιά τού Ένοου, που βέβαια θα τόν ζωγράφισε κάποτε πολύ καλός καλλιτέχνης της έποχής. Τότε ό κ. ντ' Αρσενύ έπτε, γυνοίνοντας προς τήν γυναικά του : —Δέν σού τέλεγα, Ακουαναντί. Όριστέ πού κι' ό αγαπητός μας Έξνος έρωτεύτηκε τήν όραία Ρόζα ντ' Εσκαλιόνγκ. Εύτυχός που δέν τόν χωρίζετε να ομαρφώση τόν μπαλκόνι, για να πών η την βηθ. Ό φίλος μας όμως δέν Ξερε τήν ιστορία της θελκτικής κυρίας και πρέπει να τόν τήν διηγηθώμε.

Όταν, στα 1765, ή όραία Ρόζα - Μαρία ντ' Εσκαλιόνγκ παντρεύτηκε τόν Λουδοβίκου Έκτονο ντ' Εσκαλιόνγκ, δεν άρχισε να καταλάβη πως ό άνδρας της ήταν άπληθος ήρωανος και δεσποτής. Ό κ. ντ' Εσκαλιόνγκ ήτανε πραγματικά ό πιο έρωτευμένος κι' ό λιγώτερο βολικός σιζήγος. Έβγαζαν τότε στη μαρη πάλι Σωλιόν τού Μλεάνου, όπου πολλές άριστοκρατικές οικογένειες τού τόπου είχαν τα μαγαρά τους κι' είχαν δημοφώρησι μια πολύ ευχάριστη κοινωνία. Προσπαθούσαν να περάσουν τόν καιρό τους ευχάριστα, με φίλικες συναναστροφές και φρεσκά, δεν απορούσαν να λείπουν κι' ή άπαράτητες έρωτικές περιπέτειες. Ήν νεόπανθη κορία Ξαβιά έδειχέ έκει με όλες τις τιμές, που ά Ξαβιά στην όμορφιά της και στην κάπως έπιφυτη φιλοσοφική της. Κέ άλλος θα Ξεμε ευχάριστομένος άπ' αυτό, όχι όμως κι' ό κ. ντ' Εσκαλιόνγκ, που ή Ξηλεια δεν ήθελε και σπονδαίες άφορμές να τόν βασανίση. Ύστερ' από λίγο λοιπόν άναγγέλιε στη γυναικά τόν πως άγοράσε σέ μαρη άπόστασι από τόν Σωλιόν τόν κτήμα Λαντουζέ, με σκοπό να χτίση ένα σπίτι και ν' αποτραβηχτή ήσυχος έκει.

Ό γρήγορα ή κ. ντ' Εσκαλιόνγκ έλεγε να ηρώλησε τόν σπίτι της, με τή βία που είχε ό άνδρας της να ξεριγνή από τήν έκακομένη συναναστροφή και τις κομμάς συγκεντρώσεις. Δεν παρέλειψε όμως ό κ. ντ' Εσκαλιόνγκ τίποτε, που θα μπορούσε να κατάσταση τή νέα κατοικία τόν άνετη κι' ευχάριστη. Όταν έλα μια φορά έτοιμα και τή έπιπλα στη θέσι τους, όδήγησε έκει τή γυναικά του, ζωντανωμένους που θα τήν είχε μονάχα για τόν έναυτό του, μακριά από κάθε ύποπτη συναναστροφή και από τις χωριτωμένες κοινότητες τόν διαφόρων καρδιοαναστητών. Ή κ. ντ' Εσκαλιόνγκ δεν φανότανε καμιά στενοχώρια για τήν καταναγκαστική αυτή μοναξιά της κι' έξκαλοούσαν να δείχνη τήν ίδια εύθυμια και να στόύζετα κάθε μέρα, σαν να μην είχε για μοναδική συντροφιά τόν άνδρα της, τόν πολύ περιποιητικό βέβαια, όχι όμως και πρόσχαρο πάντα.

Έτσι πέρασαν πολλά χρόνια. Ό κ. και ή κ. ντ' Εσκαλιόνγκ πολύ σπάνια γυνοίνονταν στο Σωλιόν και ζούσαν περιορισμένα στο Λαντουζέ, όπου ελάχιστο γυνώστοι τους πήγαιναν και τους έβλεπαν. Μια μέρα, όστόσο, αναγκάστηκαν να δεχθώίν κάποιον συγγενή τους, τόν νεαρό Ιππότη ντ' Αλαρέν, ό όποιος πήγε να τους ίδη για μια οικογενειακή ύπόθεσι. Ό Ιππότης Ξεμε δυό μέρες στο Λαντουζέ. Μετά τήν άναχώρησή του, Ξαβιά και ό κ. ντ' Εσκαλιόνγκ, για να φροντίση με ποιότητα μέσα για τήν ίδια δουλειά. Καθώς ήτανε χερσίαν κι' οι όρθομο σέ πολύ κακή κατάσταση, προτίμησε να ταξιδεύη μόνος με τ' όλογο, άφροντας τήν κ. ντ' Εσκαλιόνγκ στο σπίτι.

Ό γρήγορα πέτυχε τήν εύνοια τακτοποίηση της έργασίας του, κι' έπίστρεψε στο Λαντουζέ πολύ νεώριτερα άπ' όσο είχε ύπολογίσει. Όσο όμως κι' άν βιάστη, δεν μπόρεσε να φτάση νεώριτερα από τή μεσημέρια. Χωρίς να Ξητισή τόν ύπερθε, τράβηξε κατευθείαν στο σταύλο, ξεσέλωσε τ' όλογο του, πήρε τα δυό πιστόλια από τις τσέπες της σέλλας και διευθύνθη κατόπι προς τόν σπίτι. Έκείνη τή στιγμή ή σέληνη έβγαζε μέσα από ένα σύννεφο κι' ό κ. ντ' Εσκαλιόνγκ είδε πολύ καθαρά έναν άνδρωπο να σκαρφαλώνη και να περνά τή κάγκελλα τού μπαλκονίου, έναν άνδρωπο που ήθελε να μπη στο δωμάτιο της γυναικάς του. Χωρίς να χτίση στιγμή, πυροβόλησε και με τή δυό πιστόλια. Ό άνδρωπος, χτισμένος, παρήγισε τή κάγκελλα και κλιώστηκε χύμω στο χόλια άνάστροφης.

Τότε ό κ. ντ' Εσκαλιόνγκ πλησίασε κι' άναγγίλισσε τόν νεαρό συγγενή του, τόν όρανό Ιππότη ντ' Αλαρέν, νεαρό.

Ή ύπόθεσις Ξαβιά φρεσκά πάλι χυτό, ό κ. ντ' Εσκαλιόνγκ όμως έβιασθη, γιατί ή προσέσις τού θύματος ήταν όλομάνερες.

Ή κ. ντ' Αρσενύ, ή όποια παρακολούθησε τόν λεπτό της ευγένειος χαμόγελο τήν άφήγηση, που τήν ήξερε βέβαια από καιρό, έπτε γελάωντας : —Τόν άκούτε, αγαπητέ χυός μου... 'Α ! ό άνδρας ! Ό σιζήγος μου δέν θα παραδεχθί ποτέ ότι ό όραιος Ιππότης σκοτώθηκε, όχι όσος είπε ό κ. ντ' Εσκαλιόνγκ, πριν μπη δηλαδή στο δωμάτιο της Ρόζας - Μαρίας, αλλά βγαίνοντας από εκεί μέσα... 'Ε, λοιπόν ! Έγώ πιστεύω ότι σκοτώθηκε τήν ώρα που έβγανε... Για κυττάξτε τόν πρόσωπο της Ρόζας - Μαρίας, κάτω από τήν ελαφριά τόν πούρα, μ' αυτά τή ώρα τριφερά μάτια και τόν τόσο γλυκό κι' ήδονικό στόμα της, και πείτε μου άν και σεις δέν Ξεχετε τήν πεποίθησι πως ή γοητευτική αυτή γυναικά γνώρισε στη ζωή κάτι παραπάνω άπ' τήν όραια Ξηλεια τού άνδρός της και τήν άναμωή μιάς έρωτικής νύχτας ! Αν Ξελαμε τόν όρανό Ιππότη ντ' Αλαρέν, τόν Ξαβιά τοιλάγουμε άφού τόν Ξοφίσε στην άρχαλιά της... Ό άνδρας μου όμως δέν θέλει να τήν παραδεχθί αυτή τήν τραγική και τόσο σύντομη εύτυχία της Ρόζας - Μαρίας. Είπε τόν μόνο Ξήτημα, που δέν μπόρεσσε να μείνουμε σύμφωνοι... Έσείς τί λέτε !... Είστε με τόν μέρος τόν ή με τόν δικό μου !

Κίτταξε τόν πορτραίτο. Μού χωριτωούσε με όλο τόν περιπαθώστατο κι' αίνιματικό πρόσωπο, ένα μά άχτινά τόν φίλιον, που Ξεμε πναινοντας μέσα στο δωμάτιο, ζωήνεκε πάνω στο φρέσιμα της κ. ντ' Εσκαλιόνγκ τή πορφυρά πέταλα τού τριαντάφυλλου, που ίσως να τόν είχε πάρει κάποτε από τή ματωμένα και θεία δάγτυλα τού έρωτα...

